

„Извинявай, съсede, жълтицитѣ не сж твои. Не Господѣ ти ги прати, ами азѣ ти ги хвърлихъ, да те изпитамъ. Понеже ти не искаше да вземешъ жълтицитѣ, ако сж 999, повърни ми ги“.

Насър ед-динѣ отговорилъ:

„Ти полудѣлъ ли си? Ти можешъ ли да хвърлишъ толкова пари? Азѣ помолихъ Бога и той ми чу молбата. Ако си недоволенъ, ето сѣдилището—оплачи се!“

„Ела съ менъ“, казалъ евреинътъ, „правосѣдието ще реши!“

„Но азѣ съмъ боленъ и не мога да ходя“.

„Азѣ ще ти дамъ моето магаре“.

„Днесъ ми е студено. Дай ми и кожуха си“.

„И него ще ти дамъ“.

Евреинътъ довелъ магарето и донесълъ кожуха си и тѣ отишли при сѣдията.

Тамъ евреинътъ разправилъ всичко, какъ Насър ед-динѣ взелъ паритѣ и не искалъ да му ги върне.

Насър ед-динѣ възразилъ:

„Азѣ молихъ Бога да ми даде 1000 жълтици. Една липсвала — нищо. Който дава 999, ще даде още една. Ако питашъ евреина, той може да каже, че и магарето, и кожуха сж негови“.

„Разбира се, че сж мои“, казалъ евреинътъ.

„Въчь! ти си глупакъ!“ извикалъ сѣдията и накаралъ да го изхвърлятъ“.

Цзо и Чао.

(Отъ А. Б. Хволсонъ).

Продължение отъ IX кн.

Късно вечерята децата се върнали при разтревоженитѣ си родители.

Неке зела обещание отъ своитѣ другарчета, че ще дойдатъ скоро, ала минали много дни, и децата сѣ не идвали. Неке не могла да разбере, какво е станало съ тѣхъ, и пратила да узнаятъ, защо не идватъ.

Узнало се, че децата искали на драго сърце да идатъ, ала нѣмали свободно време, тъй като настѣпилъ първи априлъ, когато въ Китай се започва първата чайна беридба.

Рано сутринята, преди изгрѣвъ на слънце, Чао и Цзо задно съ родителитѣ си прострѣли въ градинката на припечно